

Biraz Sosyal Biraz da Edebi Sohbet

– Ahmet AYAZ · 26 Kasım 2019

BİRAZ SOSYAL

BİRAZ DA EDEBİ SOHBET

Ahmet AYAZ

Gaziantep Güneş Gazetesi 26 Kasım 2019

Yaşadım, gördüm, geçirdim, hayatta çok şey öğrendim dersiniz. Bir bakıp da düşündüğünüz zaman hiç bir şey bilmediğinizi fark edersiniz. Adamın birisine sormuşlar. Bu kadar okudunuz, tahsil göndünüz. Ne öğrendiniz dediklerinde. Cevap olarak hiç bir şey bilmediğimi demiş. 1954-1955 yıllarında 2-3 sınıflarda “OKUMA KİTABI” diye bir ders kitabı vardı. 3 Sınıf Okuma kitabında bir “Bilgiç Dede” vardı. Bilgiç Dede 80 yaşlarında çocuk okutuyor. Hem de o zamanın bilginidir. Bilgiç Dedesidir. Kimin aklının almadığı bir şey olursa, Bilgiç Dededen soruyor. Bilgiç Dede bir gün piposunu yakacak çocuklardan ateş istiyor. Çocuklar ateş getirmek için maşayı bulamıyorlar. 8 yaşındaki bir kız çocuğu hemen avucuna azıcık kül alıyor. Bir ateş parçasını da külün üzerine indirip Bilgiç Dedeye ateşi getiriyor. Bilgiç Dede bu kızın bu zekasına hayran kalıyor ve şaşırıyor. Daha sonra çocuklar el elden üstündür. Ben bunca yılın Bilgiç Dedesiyim 8 yaşındaki arkadaşınızın düşündüğünü düşünemedim. Siz de düşünemediniz diyor.

Ben de oldukça yaşlandım. Kitap okudum, kitap yazdım, kendimi kontrol edince hiç bir şey bilmediğimi anlıyorum. Maddi durumunuz iyi olur. Oğlunuzu evlendirmek için kız aramaya başlarsınız. Bir yende bir kız bulursunuz. Kız güzel ama, babasının maddi durumu iyi olmaz. Siz varlıklısınız. Bu kızı alırsak, bu kızımız yoksulluk çekmiş, alırsak malımızın eşyamızın kıymetini bilir sanırsınız. Bu kızı gelin getirirsiniz. Babasının evinde açlık çeken bu kızı yiyecek beğendiremezsiniz. Babasının evinde giyecek görmemiş. Bu kızı elbise beğendiremezsiniz. Elbiseye, ayakkabıya doyuramazsınız. Yemek beğenmez. Keşke kapılarını çalmaz olaydım, bu kızı evimize getirmez olaydım dersiniz.ama iş işten geçer, bir iki de çocuğu olur. Torunlarda tatlı olur. Yapacak bir iş kalmaz. Burada şunu söylemek isterim. Allah hiç bir konuda, hiç birimizi bir yanlışa düşürmeye diyor. Yanlışı gidermek her yerde mümkün olmuyor. Doğrusu yanlışa düşmemek derim ama, bazı şeyler de kader de var. Kadere de inanıyorum, kaderin önüne de geçilmiyor.

Ben köyümüzde bir fakir çocuğuydum. Çalışmayı çok severdim. Okumayı da çok severdim. Ders kitaplarımı koklar bağrıma basardım. Fakir çocuğu olmama rağmen köyde emsallerim arasında ilk taktım elbiseyi ben diktirdim. İlk altın yüzüğü ben parmağıma taktım, ilk olarak silahı belime ben kuşandım. Tabii biraz büyüdükten sonra. Zengin çocukları kendi işlerinde çalıştıkları için, ceplerinde para olmazdı. Ben hem kendi işimizi yapardım. Hem de başkalarının işinde çalışırdım. Kazandığım paraların bir kısmına babama verirdim, bir kısma bana kalırdı. Cebimde her zaman param olurdu ve istediklerimi alabilirdim. Daha sonra bağımız da, bostanımız da, fıstık ağaçlarımız da oldu. Gençliğimde gördüğüm için gözümde hiç bir şey kalmadı. Şimdi giysilerim eski de olsa, umurumda bile değil. Ama aptalca

giyinmeyi de sevmem. Dünya da iki şeye doymadım. Bir ağaç dikmeye, ikincisi de okumaya doymadım. Gözlerim küçük yaşta bozuldu. Askeri okulu gözden kaybettim. Şimdide göz ameliyatı geçirdim. Doya doya kitap okuyamıyorum. Şimdi sizler ile paylaşmak için, askeri okulu gözden kaybettiğimde yazdığım, iki dörtlütü aşıya alıyorum. Buyurun beraber okuyalım diyorum.

BİR AĞAÇ MİSALI

...

Bir ağaç misali filizlenirken,
Üzerime acı mihrican esti.
Bağrımda birikmiş dert gizlenirken,
Hakk boynumu büküp kolumu kesti.

...

Her türlü zahmete alışacaktım,
Vatan millet için çalışacaktım.
İlmin zirvesine ulaşacaktım,
Bir baktım ki Felek, yolumu kesti.

Ahmet AYZ